

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/77/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010732
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3813010732.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Ondreja Samaša v trestnej veci proti obžalovanému K. I. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, 3 písm. c/ Tr. zák. prejednal na verejnom zasadnutí dňa 12. augusta 2015 odvolanie obžalovaného K. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. apríla 2014, sp. zn. 3T/216/2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného K. I. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. apríla 2014, sp. zn. 3T/216/2013, bol obžalovaný K. I. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna A. N., nar. XX.X.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 5P/23/2004-16 zo dňa 18.10.2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.11.2004, bol zaviazaný platiť matke syna Ing. K. N. výživné 2.500,- Sk (82,98 eur) mesačne, a to do 15-teho dňa v mesiaci, túto povinnosť si v Prievidzi úmyselne neplnil od 1.3.2013 do 23.4.2014, hoci bol živnostník, pričom dňa 14.3.2014 zaplatil oprávnenej 550,- eur, čím zostal dlhovať Ing. K. N. výživné vo výške 611,72 eur a skutku sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/188/2011 zo dňa 2.2.2012, právoplatným 27.8.2012, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23To/34/2012 zo dňa 27.8.2012, uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, 3 písmeno b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Za tento trestný čin bol obžalovaný K. I. odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 13 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej 15 dňovej lehote včas podaným odvolaním napadol obžalovaný K. I.. Podané odvolanie bližšie písomne neodôvodnil. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti i dlhov, ktoré má na výživnom a v podstate mal námietky len proti uloženému nepodmienečnému trestu odňatia slobody. Žiadal, aby odvolací súd verejné zasadnutie odročil a poskytol mu lehotu do konca októbra 2015, v ktorej by chcel vyrovať všetky svoje dlhy na výživnom vo vzťahu k matke dieťaťa Ing. K. N. s poukazom na to, že v súčasnosti pracuje pre českú firmu Ennich s. r. o., o. z. Cematech a už má aj zarobené nejaké peniaze vo výške 2.000 Eur. V tejto súvislosti treba uviesť, že obžalovaný neakceptoval (odmietol) ponuku odvolacieho súdu na prerušenie

verejného zasadnutia za účelom, aby ešte dňa 12.8.2015, teda v deň konania verejného zasadnutia o jeho odvolaní, uhradil aspoň časť dlžnej sumy výživného (bežné výživné činí mesačne 82,69 Eur), aby o tom predložil zodpovedajúci doklad a prejavil tak prezentované tvrdenie, že by chcel všetky svoje dlhy na výživnom postupom predpokladaným v ustanovení § 86 ods. 1 Tr. zák. o účinnej ľútosti. Odmietnutie odôvodnil s poukazom na to, že nie je schopný uhradiť ani časť dlžného výživného, pretože má na účte iba 300 Eur a ohrozil by živobytie svojej rodiny, teda v rozpore s predošlým tvrdením o svojich zárobkoch a príjmoch.

Prokurátorka krajskej prokuratúry s poukazom na to, že obžalovaný nevyužil ustanovenie o účinnej ľútosti a napadnutý rozsudok považovala za zákonný a správny, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 10.júna 2014, vykonal dňa 12. augusta 2015 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutých výrokov rozsudku o vine a o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného K. I. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu vecí a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Svoje skutkové zistenia podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného K. I.. So zreteľom na to, že dôkazy, na ktoré podrobne poukázal okresný súd, na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o ich hodnovernosti a správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa. Odvolací súd dospel k rovnakým skutkovým zisteniam a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia. Dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa vytvárajú totiž aj podľa zistenia odvolacieho súdu ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybne usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku.

Okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného K. I. ako prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zák., pričom svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku a v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného nepovažoval za opodstatnené.

Podľa § 86 písm. a/ Tr.zák. trestnosť trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr.zák. zaniká vtedy, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu. V posudzovanom prípade však tomu tak nie je, keďže obžalovaný nevyužil zákonnú možnosť účinnej ľútosti v zmysle citovaného ustanovenia napriek tomu, že mal nielen dostatok času i možností tak urobiť, ale aj opakovane deklaroval ochotu dlžné výživné ku dňu konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu uhradiť, avšak bez reálneho naplnenia obsahu svojho deklaratórneho vyjadrenia, t. j. bez toho, aby uhradil čo len časť dlžného výživného zodpovedajúce aspoň bežnému výživnému vo výške 82,69 Eur mesačne. Obžalovanému bolo vznesené obvinenie dňa 23.8.2013 a obžaloba bola podaná už dňa 12.11.2013. Okresný súd Prievidza vydal dňa 13.1.2014 trestný rozkaz sp. zn. 3T/216/2013, ktorý bol obžalovanému aj s upozornením na zmenu v sprísnení právnej kvalifikácie stíhaného skutku oproti obžalobe doručený dňa 28.1.2014 a proti ktorému podal dňa 29.1.2014 odpor. Na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 14.3.2014 obžalovaný uviedol, že dlžné výživné je schopný vyrovať v priebehu mesiaca a žiadal z toho dôvodu odročiť hlavné pojednávanie, pričom jeho žiadosti bolo v tomto smere vyhovené (okrem toho už v tom čase sa vyjadril aj k tomu, že uhradil výživné na ďalšie dve deti v Rakúsku na notársky účet vo výške 5.100 Eur z dôvodu, aby nedošlo k jeho odsúdeniu). Obžalovaný však možnosť účinnej ľútosti nevyužil. Na ďalšom hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.4.2014, na ktorom bol vyhlásený aj napadnutý rozsudok, totiž obžalovaný uviedol, že dlžné výživné neuhradil napriek tomu, že podľa

jeho vyjadrenia má na účte v Českej republike dostatok finančných prostriedkov, avšak nestihol ísť pre odmenu za vykonané práce, pričom peniaze, ktoré mu prišli na územie Slovenskej republiky potreboval použiť na iné prostriedky. Obžalovaný podal pritom odvolanie ihneď po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa dňa 23.4.2014, napriek tomu však účinnú lútosť do rozhodnutia odvolacieho súdu o jeho odvolaní na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.8.2015, teda počas ďalších 16 mesiacov nevyužil a to navyše aj napriek tomu, že verejné zasadnutie odvolacieho súdu určené pôvodne na 10.6.2015 bolo odročené na 12.8.2015 na podklade jeho žiadosti. Z písomného vyjadrenia matky dieťaťa Ing. K. N. zo dňa 10.8.2015 je pritom zrejmé, že obžalovaný nielenže neuhradil dlžné výživné vo výške 611,72 Eur za čas od 1.3.2013 do 23.4.2014 (do vyhlásenia napadnutého rozsudku), ale naďalej neplatí ani mesačné bežné výživné stanovené mu vo výške 82,69 Eur. Obžalovaný navyše neakceptoval (odmietol) ponuku odvolacieho súdu na prerušenie verejného zasadnutia za účelom, aby ešte dňa 12.8.2015, teda v deň konania verejného zasadnutia o jeho odvolaní, uhradil aspoň časť dlžnej sumy výživného (bežné výživné činí mesačne 82,69 Eur), aby o tom predložil zodpovedajúci doklad a prejavil tak prezentované tvrdenie, že by chcel všetky svoje dlhy na výživnom postupom predpokladaným v ustanovení § 86 ods. 1 Tr. zák. o účinnej lútosťi. Odvolací súd preto neakceptoval jeho žiadosť o odročenie verejného zasadnutia, keďže na taký postup z dôvodu neakceptovateľnosti konania obžalovaného neboli splnené zákonné podmienky. Z vyššie uvedených dôvodov je dostatočne zrejmé, že obžalovaný mal dostatok času a možností využiť ustanovenie § 86 písm. a/ Tr.zák. o účinnej lútosťi, avšak tak neurobil a svoju vyživovaciu povinnosť nesplnil ani dodatočne a pritom skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd ďalej zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, postupoval aj pri ukladaní trestu obžalovanému K. I., pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v súlade so zákonom. Nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. a za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. vo výmere 13 mesiacov, teda na dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody stanovenej v rozpätí na 1 rok až 5 rokov, zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, ako aj pomery obžalovaného tak ako na ne poukázal v napadnutom rozsudku okresný súd a tieto dôvody, keďže sú správne, si odvolací súd osvojil a odkazuje na ne. Obžalovaný je osobou, u ktorej predchádzajúce posledné podmienečné odsúdenie nevedlo k náprave, keď aj posudzovaný prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zák. spáchal počas skúšobnej doby podmienečného odsúdenia, pritom rovnako za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zák. Vzhľadom na osobu páchatel'a a s prihliadnutím na jeho doterajší život i okolnosti prípadu okresný súd vyvodil správny záver, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný a že na podmienečný odklad výkonu trestu odňatia slobody vzhľadom na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. neboli u obžalovaného splnené zákonné podmienky. Rovnako vecne správny a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je aj výrok o zaradení obžalovaného K. I. na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výrokom o vine, o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, preto v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného K. I. neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie obžalovaného K. I. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.